

Esettanulmány

Szakmai szégyenérzet

Az orvos sem lehet mindig biztos abban, hogy betege gyógyulása a kezelés egyenes következménye.

Valami hasonlóra gondoltunk, mikor a fiatal férfi megjelent az életkezdési támogatásról döntő bizottságunk előtt a GYIVI-ben.

Lelkiismeret-furdalással hallgattuk, hogy mindössze szerény otthona biztonságosabbá tételére és galéria építésére kér egy csekély támogatást.

Pedig érthető. Jelenleg ez a legfontosabb számára. Amije van, maga erejéből szerezte, és szeretné megőrizni. Akárcsak munkahelyét, melyhez ragaszkodik, és ahol megbecsülik.

Legyünk cinikusak, és mondjuk azt, hogy a fogyatékosnak minősített fiatal önálló életvitelre való alkalmassága a gyógypedagógiai oktatás és az állami gondoskodás sokéves eredménye?

Temérdek (szak)ember foglalkozhatott vele – nyolc gondozási helyen! (leszámítva a gyakori kórházi és szanatóriumi kezeléseket) –, s külön-külön mindenki kellő szakmai önérettel tudna saját munkájáról beszélni.

Csak valahogyan nem állt össze az egész egy átgondolt tervvé, és minden bizonnyal hiába is keresnénk egy, a gyermek sorsáért felelős korabeli személyt.

Az önéletrajz egyben hiteles lenyomata egy látszólag a gyermekek szükségletei szerinti intézményrendszernek, amelyben életkoronként, nemek szerint, értelmi és személyiségállapot szerint vándoroltak a gondozottak, rosszul kiválasztott és felkészítetlen nevelőszülők és a korabeli nevelési eszményt megtestesítő, de megvalósítani nem tudó nevelőotthonok között.

Mára ugyan döntően átalakult a rendszert, és utolsó maradványai is végnapjaikat élik, de rossz emlékek még jó ideig vissza fog köszönni. A gyermekvédelmi szakmában sem tűnik el a múlt nyomtalanul, az érintett fiatalok számára, pedig meghatározó marad.

Korrektül csak azt mondhatjuk, hogy annak ellenére áll a lábán és él önálló életet N. L., hogy gondoskodásunkat élvezte egész gyermekkorában.

A gyermekvédelmi törvény előkészítésének hosszú éveit során többé-kevésbé a szakmai köztudat részévé válhattak olyan követelmények, mint esetgazda, az állandóság tervezése a gyermek életében, egyéni elhelyezési terv és egyéni gondozási-nevelési terv, kötelező együttműködés a szakemberek között.

És ne felejtjük el, hogy 1997. november 1. után vagyunk, s mindez már kötelező, akárcsak a gyermekvédelmi és gyógypedagógiai szakma együttműködése, ágazati és fenntartói-igazgatási hovatartozásától függetlenül.

(P.s.: A bizottság a jogfolytonosnak tekinthető felelősség és szégyenérzet hatása alatt lehetőségeihez képest maximális támogatásban részesítette a fiatalot.)

M. L.